

Zeer Geachte Mevrouw,

Mijn naam is Sigmund Katz, beter bekend als Grote Staart.

Wijlen heer Michael, een zeer gewaardeerd lid van de Staarten Commissie, heeft mij ooit toegezegd dat zijn territorium openstaat voor de wekelijkse vergadering op woensdagavond van 20.00 tot 22.00. Om iets specifiek te zijn: zijn balkon van het hoekhuis bij droog weer en niet te veel wind, zijn zolder, ook van het hoekhuis, bij regen, veel wind, sneeuw of een combinatie van weersoorten waar wij katten niet van gediend zijn.

Het laatste jaar heb ik tot mijn spijt geconstateerd dat de gastvrijheid tot een onaanvaardbaar niveau is gedaald. Wat is het geval? Na de overgang van heer Michael naar het katnamaals, is zijn territorium overgenomen door twee dames. In het begin waren deze dames tolerant, mede doordat mijn vrouw hen had verzocht om lid te worden van de nagelcommissie. Terwijl de dames aan het nagelen waren konden wij onszelf ongemerkt toegang verschaffen tot heer Michael's territorium.

Mijn vrouw vond vorig jaar dat ik te vriendelijk was tegen sommige jonge dames en besloot, geheel onverwacht, naar Parijs te vertrekken met mevrouw Sapphirre, de weduwe van heer Michael. Naar verluidt noemt zij zichzelf nu Josephine, terwijl ze Fientje heet, en draagt ze halsbanden van Cartier, die zij colliers noemt. Poeh, en dat op je oude dag ... Enfin, waarom het gaat is dat sinds mijn vrouw vertrokken is en de nagelcommissie daardoor ter ziele is gegaan, het ons niet meer lukt om heer Michael's territorium voor ons wekelijks overleg te claimen.

De blonde dame was altijd vriendelijk, maar haar zuster schijnt een lijst met eisen te hebben opgesteld:

- de vergadering moet om 21.30 afgelopen zijn
- zelf eten meenemen
- geen gebruik maken van de kattenbak
- niet luid miauwen
- niet vechten

Hier begon het dus allemaal mee. Aanvankelijk hielden wij ons goed aan de regels, totdat een nieuw lid dit voorjaar de fout maakte door juffrouw Sophie, dat is de blonde dame, te besnuffelen. Als vanuit het niets stond haar zuster achter het nieuwe lid, klaar om hem een haal te verkopen. Daarna brak er paniek onder de andere leden uit die door de kleine duvel stuk voor stuk het huis uit werden gejaagd.

Een week later ben ik op woensdagavond alleen naar heer Michael's territorium gekomen en heb een gesprek met die kleine driftkop aangevraagd via juffrouw Sophie. Dat het niet makkelijk was om die kleine dame te overtuigen met mij te praten, blijkt uit de volgende discussie:

- Sophie: Donna, Grote Staart is er ...
- Donna: Nou en?
- Sophie: Je zou toch met 'm praten over de wekelijkse vergadering?
- Donna: Daar zijn we gauw over uitgepraat.
- Sophie: Waarom?
- Donna: Omdat die bende hier niet welkom is!
- Sophie: Doe niet zo onbeleefd en kom even met Grote Staart praten.

Een paar minuten later kwam juffrouw Donna tevoorschijn.

“Zo,” zei ze terwijl ze mij uitdagend aankeek, “u bent dus Grote Staart!” Ik antwoordde dat ik begreep dat ze overstuur was door het eerdere voorval maar dat ik verzekerde dat het niet meer zou gebeuren.

“Overstuur is niet het juiste woord, meneer. Noemt u het gerust Zeer Ontstemd. Zo erg zelfs, dat ik die staarten van u hier niet meer wil zien. Om u enigszins tegemoed te komen heb ik een ander voorstel: hiernaast woont een kat, u kent hem misschien wel. Volgens mij heeft hij lang geleden de leeftijd bereikt waarop hij lid van uw clubje mag worden. Hij heeft een kattenluik dat de hele dag openstaat. Als ik u was, zou ik maar eens poothoogte hiernaast gaan nemen.”

Ik stond na haar betoog met de spreekwoordelijke bek vol tanden. Wat een dame, en zo goed bespraakt! Ze gaf mij voor ons afscheid een visitekaartje met haar contactgegevens mee. O, was ik maar een paar jaartjes jonger ... wat een fantastische vrouw!

Nu over die kat, ja ik ken hem zeker. In het verleden heb ik hem een aantal maal het lidmaatschap geweigerd. Hij wilde al lid worden toen hij acht jaar was, terwijl de minimum leeftijd tien jaar is. Ik heb hem een aantal keer uitgelegd waarom zijn lidmaatschap geweigerd was en toen hij eindelijk tien jaar was, wilde hij geen lid meer worden. Een “zielig clubje demente ex-katers” noemde hij ons. Natuurlijk zit ik niet te wachten op dat heerschap, maar nood breekt wetten dus ik ga binnenkort toch maar even een praatje met hem maken.

Beste mevrouw, ik moest dit verhaal even aan u kwijt. Misschien wilt u zo goed zijn om toch nog even met juffrouw Donna te praten en proberen haar op andere gedachten te brengen. Het is zo'n intelligent vrouwtje, ze vindt vast wel een manier om ons ergens onder te brengen op de woensdagavond. Misschien in het seniorenhuis op de hoek van de straat?

Hoogachtend,

Sigmund Katz (Grote Staart)